

Dr. Louis de Brouwer m.d.

VACCINAREA: Eroarea medicală a secolului

PERICOLE ȘI CONSECINȚE

CUPRINS

BIOGRAFIE	9
INTRODUCERE	13
Capitolul 1	
Mirifica descoperire a principiului vaccinării	19
O MEMORIE NE-EVIDENTĂ, RESTRÂNSĂ ȘI LIMITATĂ ÎN TIMP	26
TOATE SPECIILE ANIMALE SUNT REZERVOARE DE VIRUȘI ȘI RETROVIRUȘI	27
Capitolul 2	
Originea vaccinărilor	31
Capitolul 3	
Precursorii lui Pasteur	43
CEI CARE AU FOST PLAGIAȚI SAU JEFUIȚI: PUȚINĂ ISTORIE	44
LEGENDA LUI PASTEUR: O EXPLICAȚIE	51
LEGENDA LUI PASTEUR: PERSONAJUL	53
Capitolul 4	
Pasteur: opera, preținsele sale lucrări și descoperiri	65
DESCOPERIREA CONSTITUȚIEI DI-SIMETRICE A MATERIEI VII	65
PRINCIPIUL FERMENTĂRII, GENERAREA SPONTANĂ ȘI TEORIA MICROBIANĂ	66
Capitolul 5	
Studii experimentale ale profesorului Antoine Béchamp: diferența față de teoria microbiană a lui Pasteur	75
ANTOINE BECHAMP: ILUSTRUL SAVANT NECUNOSCUȚ, IGNORAT ÎN MOD VOLUNTAR DE PASTEUR ȘI DISCIPOLII SĂI	76
ANTRAXUL OILOR: FAIMOSUL EXPERIMENT REALIZAT LA POUILLY-LE-FO	81
TURBAREA	87

Capitolul 6

Adeptii teoriei vaccinării: discipolii lui Jenner și Pasteur,

„mafia” adeptilor vaccinării 99

AFACEREA SÂNGELUI CONTAMINAT106

INSTITUTUL PASTEUR108

Capitolul 7

Responsabilii pentru o generație fragilă

din punct de vedere genetic117

VACCINĂRILE, FACTOR DE DEGENERESCENTĂ

A SPECIEI UMANE 119

LIPSA DE PERICULOZITATE

A VACCINURILOR: UN MIT127

STUDIUL PRINCIPALELOR VACCINURI DE PE PIAȚĂ128

CONCLUZIE183

ANEXE

Anexa 1189

Anexa 2194

Anexa 3197

Anexa 4201

Anexa 5204

Anexa 6208

Anexa 7221

Anexa 8229

Anexa 9233

Anexa 10235

Anexa 11243

INTRODUCERE

La 14 iulie 1896 a fost inaugurată o nouă statuie a lui Pasteur la Paris, în piața Breteuil, chiar în locul unde se ridica fântâna arteziană Grenelle. Fântâna a fost acoperită, dar, din păcate, această acțiune nu a fost în slujba adevărului. Era oare atât de important să i se ridice o nouă statuie lui Louis Pasteur? Dacă socotela noastră este exactă, Franța numără deja douăsprezece: monumentul lui Pasteur de la Chartres, operă a Dr. Paul Richer; bustul de Perraud și statuia din curtea Sorbonei, la Paris; bustul de Paul Dubois, la Nancy; monumentul de la Alais, opera lui Tony Noel; monumentul din Melun, de Hourdain; statuia din Lille, de Cordonnier; statuia din Arbois, de Daillan; statuia din Dôle, de Antonin Carles; statuia realizată de Chaillon, la Marnes-la-Coquette; monumentul funerar de la Institutul din Paris; fresca de la Sorbona; placa comemorativă de la Școala normală superioară din Paris.

Oriunde a locuit Pasteur, sau unde a profesat, i s-a consacrat un monument. Nici unui alt savant nu i s-au dedicat, imediat după moarte și într-un timp extrem de scurt, o asemenea avalanșă de efigii, plăci și medalii! Nu mai menționăm aici străzile sau bulevardele care-i poartă numele. Probabil că nu există nici o subprefectură care să nu aibă cel puțin o stradă Pasteur. S-ar putea scrie un volum întreg despre industria suvenirurilor pasteuriene, ceea ce ar putea fi o ocupație pentru perioada de bătrânețe a generelui său, Dl. Valéry-Radot, ignorantul care a povestit viața falsului savant.

Mania statuiilor a devenit boală cronică în Franța. „Pasteuro-mania” suflă ca un vânt delirant, delir care, de altfel, este explicabil. Industriașii și ariviștii care au ajuns să câștige de pe urma și datorită numelui lui Pasteur au tot interesul să atragă atenția asupra lor: mediocrul Duclaux, din Auvergne, fost secretar de portărel (care s-a vândut sindicatului producătorilor de băuturi pentru a afirma că alcoolul este un aliment); senilul și ramolitul Metchnikoff, emigrant rus venit să trândăvească în Franța; fostul laborant Roux, în momentul respectiv - director al unui centru unde se vindeau seruri pentru toate bolile; Valéry-Radot, imposibil de catalogat - ginere și companion, toți se refugiază în ceremonii oficiale de care știu cum să profite.

Incapabili să vorbească despre descoperirile lor fiindcă ele nu există, se mulțumesc să rostească discursuri lângă monumentele ridicate în cinstea lui Pasteur. Este, desigur, plăcut să îți gădili vanitatea spunând: „Era un om mare...”, „Eram elevul său...” sau „Sunt ginerele său...”. În Franța poți

pătrunde oriunde dacă afirmi că ești elevul lui Pasteur, devenit savantul național! În ce stadiu de decadență am ajuns, dacă nu putem compara cu savanții din străinătate decât pe acest industriaș avid de renume, pe acest laborant al cărui unic merit este acela de a fi reluat învechita ipoteză a lui Pitagora reînnoită de Raspail. Și acest plagiator nerușinat a devenit imaginea științei franceze! Admiratorii lui Louis Pasteur se prosternază în fața unui idol care este de fapt idolul tuturor afaceriștilor și falșilor savanți. E vremea ca istoria să distrugă legenda unui Pasteur - mare savant și filantrop dezinteresat.

Da, Pasteur a fost un plagiator. A ajuns întotdeauna și oriunde după cineva. N-a descoperit nimic și n-a inventat nimic. Întreaga sa glorie se datorează unui singur merit, acela de a fi știut să profite de pe urma muncii altuia. Îndeajuns de mărunț și de mediocru pentru a îndrăzni să spună că voia să facă o descoperire senzațională pentru a consola Franța de pierderea Alsaciei și Lorenei - ca și cum știința ar fi trebuit să se ocupe cu probleme penibile de politică! - acest clericist se prosterna în fața amuletelor de care laboratorul său era plin! Mai mult, acest tâlhar al științei i-a furat lui Deboué cercetările asupra turbării; lui Biot, ideile despre polarizarea luminii; lui Béchamp, descoperirile asupra bolilor viermilor de mătase și lui Raspail, puerila ipoteza a microbului - factor de boală infecțioasă! Iată idealul oferit tineretului francez! Iată arivistul căruia i se ridică statui!

Această platitudine poate pune la îndoială inteligența și demnitatea noastră în fața celorlalte națiuni care ne observă. Măcar o legendă trebuie să distrugem, aceea a unui Pasteur dezinteresat. Când s-a mai întâlnit vreodată exemplul unui savant născut sărac și care moare milionar? Știința dezinteresată nu aduce câștiguri! Înainte de fondarea Institutului Pasteur, deși avea rente anuale de 25000 de franci, suportate de contribuabili după Adunarea Națională din 1874, acest producător de seruri nu se considera încă destul de bogat!

“Măine, știința va pune la stâlpul infamiei falsele descoperiri științifice ale falsului savant și rușinosul comerț al industriașilor din institutul care îi poartă numele!

Să cutezăm a spera că în Franța se va naște savantul care îi va alunga pe vânzătorii din acest Institut unde se inoculează turbarea, unde se bate monedă despre remedii mincinoase!

Revoluțiile științifice sunt superioare celorlalte fiindcă în loc să verse sânge, se mulțumesc să smulgă masca marilor savanți care n-au fost altceva decât șarlatani iscusiți.

Un om mare, spunea Lammennais, este sau un mare savant sau un mare șarlatan. Noi am confundat lucrurile prea multă vreme; ar fi cazul să facem distincția între aceste două tipuri de renume.”

Iată ce scria doctorul Michaut la 10 iulie 1904, la doar 9 ani după moartea

lui Pasteur, în *Medicul*, revistă independentă de medicină, farmacie și științe naturale, editată în Belgia și fondată în 1890. Am vrut să aflu mai multe despre asta. Mi-am pus câteva întrebări:

- Cum este posibil ca o revistă medicală aparent independentă și serioasă să publice un asemenea articol, în timp ce Pasteur era ridicat în slăvi nu numai în Franța, ci și în lumea întreagă?
- Nu cumva, la momentul respectiv, libertatea cuvântului în Franța era deja doar vorbă goală?
- Oare semnatarul acestui articol avea o poliță de plătit defunctului Pasteur?
- Oare doctorul Michaut spunea adevărul și acesta era cunoscut și de alții în afară de el?

În privința primei întrebări, ancheta mea a arătat că la momentul respectiv, în Franța, presa medicală și presa în general, era departe de a fi liberă, fiind cu totul dependentă de politicile republicane și francmasonice. La a doua, răspunsul este că doctorul Michaut, om de onoare și medic excelent, nu cunoștea decât „opera” lui Louis Pasteur și pe discipolii săi, cu ale căror metode nu era de acord. La cea de-a treia întrebare, nu puteam răspunde fără să fi verificat mai întâi dacă Pasteur și succesorii săi erau cu adevărat impostori. Ceea ce am și făcut, și, cu toată obiectivitatea, dragă cititorule, îți ofer aici fructul cercetărilor mele.

Pasteur, născut în 1822, a murit în 1895. S-au scurs doar nouă ani între decesul său și articolul reprodus mai sus. Acoperit de onoruri și bani, bucurându-se de o reputație internațională (și mai ales franceză) considerabilă, cum este posibil ca genialul Pasteur, unul dintre cei mai mari savanți ai tuturor timpurilor – după cum spun unii dintre admiratorii săi - să poată fi criticat deschis în acest fel, într-un săptămânal medical belgian, la doar nouă ani după deces? Este adevărat că, după ce a pus la punct prin mijloace proprii vaccinarea imunizantă în 1881, la Pouilly-le-Fort, Pasteur avea să sufere destule schimbări în rău și procese intentate de diverse țări cum ar fi Italia, Germania, Argentina, Rusia, pentru a nu le cita decât pe cele mai importante. Vom avea ocazia de a relata, pe parcursul acestei lucrări, această faimoasă experiență făcută pe oi.

Ne putem pune întrebarea, de ce erau ridicate în Franța statui genialului și incomparabilului savant Pasteur, în timp ce el era contestat pe plan internațional atât ca persoană cât și în ceea ce privește experiențele sale. Într-adevăr, apăruseră critici și contestări nu numai în presa belgiană ci și în presa medicală internațională! În Franța nu s-a înălțat nici o voce împotriva celui care, totuși, fusese bănuț și mai apoi desemnat ca impostor. Dimpotrivă, Pasteur era glorificat, considerat ca un *sfânt*, salvator al umanității. În unanimitate, corpul medical francez se raliase teoriilor lui Pasteur fără să sufle nici o vorbă. Cu doar o teză de chimie și o teză în fizică susținute în

1847, și fără a avea vreo formație medicală sau în biologie, Louis Pasteur devenise, în câțiva ani, capul de afiș al medicinei și biologiei franceze!

Această promovare nejustificată și nesperată, spune multe despre moralitatea corpului medical al vremii, care lua de bune elucubrațiile de șarlatan ale unui individ care nu era medic. Desigur, privind în urmă, se poate spune că rătăcea de multă vreme în căutarea vreunui adevăr terapeutic și științific oarecare și că s-a repezit cu o inconștientă rară către ceea ce i s-a părut a fi un colac de salvare. Foarte caracteristică lumii medicale de pretutindeni, această atitudine se explică prin faptul că medicina este doar o artă și nu o știință, ceea ce ne permite să înțelegem acest extraordinar entuziasm nețârmurit pentru teorii obscure ce par să genereze vreo demonstrație științifică în întregime trucată.

Mai mult, trebuie să ținem seama de faptul că Franța este țara cartezianismului împins la extrem și că locuitorii ei au avut întotdeauna tristul privilegiu de a se considera ca fiind singurii locuitori ai planetei și singurii capabili să aducă lumii cunoașterea, pacea, egalitatea, fără nici un fel de fraternitate de altfel. Într-adevăr, nu trebuie să uităm că în vremea lui Pasteur, Franța era principala putere colonială a lumii și că măreția sa era vizibilă. Sfârșitul secolului al XIX-lea era marcat de numeroase descoperiri științifice franceze și un elan economic și industrial fără precedent. De aici și până la faptul că francezul ce se bucura de o oarecare notorietate în diverse domenii să se creadă ajuns stăpânul lumii nu mai era decât un pas. Ceea ce s-a și întâmplat, iar această atitudine persistă și în zilele noastre fiindcă este ancorată în spiritele oamenilor.

Știm ce se întâmplă de fapt, în realitate, de mai mult de 20 de ani: o țară ruinată și îndatorată Fondului Monetar Internațional; o economie șubredă; o întârziere considerabilă în toate domeniile, comparativ cu alte națiuni industrializate; o ignoranță culturală și științifică flagrantă. Cu toate acestea, și fiindcă nici nu se conștientizează această stare de deteriorare, francezii cred încă în ideea că ei sunt cei dintâi în competiția internațională. Un exemplu? Forurile conducătoare elogiază în voie sistemul medical și sanitar francez. Dar Franța nu ocupă decât locul al 13-lea între cele 21 țări ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (O.C.D.E.) în ceea ce privește starea sanitară a populației sale! Nu ai cu ce să te lauzi aici!

Lucrarea pe care o citiți nu este un roman. În același timp, trebuie să pun în evidență anumite fapte și să relatez unele întâmplări ce demonstrează foarte bine starea de deteriorare în care se află azi națiunea franceză. Iată o primă povestire deosebit de semnificativă în această privință.

În 1993, orașul Anvers a fost desemnat drept capitală culturală a Europei. Au avut loc numeroase manifestări și, în special, un simpozion despre mediului înconjurător urban. Nimeni nu a auzit vorbindu-se despre Anvers în Franța!

La acest simpozion au fost invitați 172 de oameni de știință din întreaga lume. Noi nu eram decât doi francezi, eu însumi și un reprezentant al Ministerului Mediului, un funcționar de o deplină nulitate științifică. Am făcut tot posibilul pentru a-l evita, socotind că nu aveam de ce să pierd timpul cu emanația însuflețită a unei alte nulități, însuși Ministrul Mediului. Evident, toate intervențiile erau în engleză, limba științifică oficială. Am asistat la câteva dintre ele, fără prea mare interes de altfel, și foarte repede plictisit, m-am instalat într-un imens bar aproape de amfiteatru unde, așezat confortabil, lucram la diverse proiecte. Uneori veneau să mi se alăture diverși oameni de știință latino-americani, foarte iritați de faptul că toate expunerile erau în engleză, o engleză adesea de neînțeles, căci aceasta nu era limba maternă a unora dintre ei. Pauzele aveau loc dimineața spre ora 10 și după amiaza către ora 15.30. În momentul acela, cele 171 de persoane se repezeau la bar pentru a consuma gratuit.

Timp de 4 zile am putut să asist astfel la un spectacol destul de special, în genul turnului Babel, unde fiecare încerca să exprime ceva într-o engleză foarte aproximativă și uneori de neînțeles. Cu ceașca sau paharul în mână, oamenii circulau, se interpelau și mă priveau insistent. Nici unul nu mi s-a adresat vreodată. În a cincea zi i-am povestit despre această atitudine, destul de uimitoare, prietenului meu Ulysses Confaloniéri, om de știință brazilian, cu care mă întâlnisem la numeroase congrese în lume și l-am întrebat ce credea despre aceasta. Ulysses m-a privit un moment fără să spună nimic, apoi mi-a declarat deodată:

„Să nu te superi, am să-ți explic ...”.

I-am răspuns că nu mă supăr și că putea vorbi cu toată sinceritatea. Și iată ce mi-a spus:

”Nu numele tău, de pe ecusonul pe care îl porți, îi împiedică să-ți vorbească ... ci cuvântul Franța! Tu reprezinți în ochii lor o națiune care nu mai este credibilă în nici un domeniu: politic, economic, cultural, literar, dar mai ales, în domeniul medical și științific. În aceste condiții, ei consideră că e mai bine să nu-și piardă timpul într-o conversație probabil sterilă.”

Teoriile avansate de Pasteur și diversele sale experimente (trucate) marchează începutul unei noi ere medicale, bazată pe șiretlicuri științifice și pe un abuz de putere și o escrocherie uriașă pe seama sănătății publice. Odată cu acceptarea, fără nici o reținere de către corpul medical, a principiului asepsiei ființelor vii și al vaccinărilor, principiul impuse întregii populații, industria farmaceutică de fabricare a vaccinurilor a reușit să impună o neverosimilă dictatură ce durează și astăzi. N-ar trebui să uităm, într-adevăr, că ilustrul Pasteur crease pe cont propriu un laborator de fabricare a vaccinurilor și aceasta cu mult înaintea înființării faimosului Institut Pasteur. Această afacere l-a făcut, de altfel, milionar!

Știm ce se întâmplă astăzi. Pasteur și-a făcut numeroși adepți. În lume sunt legiuni întregi de laboratoare care și-au clădit averile grație fabricării vaccinului. Adoptând principiul vaccinării sistematice, corpul medical dobândise o armă redutabilă în fața indivizilor sănătoși. Dacă, dintotdeauna, medicii trataseră doar indivizii bolnavi, fiindcă se știe că cei sănătoși nu erau luați în calcul în practica lor (căci nu exista medicină preventivă), odată cu sistemul vaccinărilor, ei ajungeau să se impună întregii populații; de aici, o sursă de profituri deloc neglijabilă. Pentru a impresiona opinia publică, care abia aștepta să creadă în miracolul vaccinării, s-a făcut apel la o mediatizare inimaginabilă. Timp de mai mulți ani, n-a trecut o zi fără ca presa să vorbească despre experimentele lui Pasteur și despre extraordinarul lor succes.

O etapă considerabilă tocmai fusese depășită: medicina devenea preventivă. Ea putea de acum înainte să se adreseze întregii populații de pe planetă. Într-o țară ca Franța, adevărat imperiu colonial, era un chilipir nemaipomenit, din punct de vedere financiar, pentru producătorii de vaccinuri. Se puteau vaccina zeci de milioane de indigeni în Africa, în Asia și alte părți. Evident, cum acești oropsiți nu dispuneau de resurse pentru a plăti vaccinurile, erau puși să plătească contribuabilii Metropolei, în numele principiilor umanitare. Datorită vaccinărilor, Franța avea să elimine cea mai mare parte a afecțiunilor virulente care bântuiau aceste țări. Vaccinarea era considerată ca o operă de salubritate mondială, ca un act de generozitate față de indivizii privați de toate, pradă ai epidemiilor îngrozitoare.

Aționând astfel, Franța își câștigase o imagine de salvatoare a umanității. Ce glorie avea să aibă ea de acum înainte pe plan internațional! Ce prestigiu în ochii comunității mondiale! În realitate, această acțiune umanitară nu era decât un aspect al motivelor pentru efectuarea vaccinărilor sistematice. Privind mai îndeaproape, celelalte motive erau mult mai puțin glorioase. În spatele acestei fațade atât de generoase se ascundeau de fapt interesele fabricanților de vaccinuri. Clica medico-farmaceutică tocmai câștigase o mare victorie financiară, bătându-și joc de sănătatea publică. Într-adevăr, principiul vaccinării nu se sprijinea pe nici o bază științifică sau medicală serioasă. *Nu s-a demonstrat niciodată în practică faptul că principiul teoretic al vaccinării constituia fundamentul unui act terapeutic valabil din punct de vedere științific.* S-a demonstrat exact contrariul: principiul vaccinării constituie o eroare medicală generatoare de accidente foarte grave. A vaccina constituie un act medical contra naturii, care nu se sprijină pe nici o bază științifică.

Dar nu este de ajuns să afirmi pentru a demonstra. Prezenta lucrare a fost redactată în scopul de a furniza câteva mărturii care să demonstreze inutilitatea și pericolul vaccinărilor.

CONCLUZIE

În țările europene și în special în Franța, afacerea sângelui contaminat cu virusul bolii SIDA a dezlănțuit presa, dezvăluind marelui public practicile scandaloase ale lumii medicale. Oamenii care aveau o încredere absolută și idioată în medicina alopată instituțională au aflat cu stupeoare că hemofililor le fuseseră vândute cu bună știință produse contaminate condamnându-i astfel la o moarte sigură pe termen mediu. Din motive de profit, stocurile de sânge contaminat au continuat să fie vândute în loc să fie retrase de pe piață. În același timp, tot din motive de ordin economic, testele de depistare propuse de două laboratoare americane fuseseră refuzate în scopul de a permite Institutului Pasteur luat pe neașteptate, să dezvolte un test francez, sursă de profit pentru această instituție și pentru Stat. (Vezi *Istoria sângelui contaminat*, Cap. 6).

În această istorie sumbră, plasată sub semnul celui mai criminal cinism, s-au bălăcit oameni politici, consilierii lor proveniți direct de la Institutul Pasteur și mai ales medici însărcinați cu sănătatea publică ce și-au uitat datoria cea mai elementară, aceea de a păstra sănătatea. Din această cauză, medicina alopată a pierdut o parte importantă dintr-o credibilitate și un prestigiu nefondate, cărora le dăunaseră deja grav recursul abuziv la corticoide și antibiotice, ca și cum ar fi fost vorba de medicamente miracole. Prescrierea irațională a acestora din urmă a provocat numeroase accidente și a favorizat ceea ce se numește antibioretistență. Acest fenomen, previzibil pentru orice biolog serios, a antrenat un efect pervers în măsura în care nu va mai fi posibil în viitor să se trateze cu antibiotice care nu mai acționează.

În mod evident, n-a apărut nici un scandal legat de aceste prescripții dementiale, căci ar fi însemnat să fie pus sub semnul întrebării nu un grup mic de medici, ci tot corpul medical. Exemplele de compromitere ale medicilor alopați nu lipsesc de loc:

- A existat, de asemenea, faimoasa pilulă anticoncepțională, prost dozată în prima fază, care a trimis *ad patres* milioane de femei care au dezvoltat cancer sau tromboze. Mai bine dozată în prezent, ea continuă să facă ravagii, provocând multe decese premature ca urmare a accidentelor vasculare. Principalii promotori ai utilizării pilulei, acum 25 ani, cum sunt profesorii Israel, Mathe, Schwarzenberg și alții, ce se opun cu toții, acum, folosirii ei. Israel chiar a prefătat lucrarea doctorului Grant împotriva acestei practici, *Pilula amară*.
- Există, de asemenea, estrogenii, prescriși femeilor în perioada de pre-

menopauză și menopauză, care generează numeroase cancere ale sânului sau uterului. Legea tăcerii funcționează!

- A mai fost și faimosul AZT, medicament folosit pentru a lupta contra SIDA, dar care are ca efect scurtarea vieții bolnavilor de SIDA, consecință despre care abia acum începe să se vorbească.
- Există, de asemenea, pentru tratarea cancerelor, chimioterapia, care produce mai multe daune decât cancerul însuși, efect despre care nu se vorbește niciodată.
- Există și grefele de organe, care permit o supraviețuire relativă, deoarece, cei grefați mor, practic, toți, în urma unui cancer în următorii 10 sau 15 ani, datorită medicamentelor anti-respingere pe care trebuie să le înghită. Dar despre aceasta nu mai vorbește nimeni, nici atunci când un organism ca France-Transplant, creat de profesorul Cabrol, tocmai a trecut sub controlul statului ca urmare a diferitelor probleme descoperite în gestiune, afacere rapid înăbușită....

Un alt scandal tocmai ieșea la lumina zilei, cel al prescrierii hormonului de creștere prelevat de la hipofize de cadavre. Dacă această nouă afacere n-ar fi atât de dramatică, aproape că am avea dorința să spunem: În sfârșit! În 1973 este creată asociația *France-Hypophyse*, cu misiunea de a facilita toate studiile destinate utilizării mai bune a hormonilor. (Cititorul va constata că atunci când se creează asociații asemănătoare, care nu au, desigur, un scop lucrativ, unii membri ai corpului medical sunt interesați în mod special de jefuirea cadavrelor – atunci când acestea nu sunt oameni vii – pentru a le fura organe și a le vinde la preț ridicat unor confrăți). De ce, după *France-Transplant* și *France-Hypophyse*, n-am asista și la nașterea unei France-Pénis sau France-Encéphale? Cu timpul se va întâmpla și asta, dacă ne lăsăm în voia lor! Evident, toate aceste asociații sunt prezentate ca și cum ar avea scopuri științifice și umanitare, când de fapt, ele nu au decât un singur obiectiv: să-î îmbogățească pe promotorii lor.

În fruntea lui *France-Hypophyse* îl găsim pe profesorul Job, și această asociație a ajuns rapid să obțină monopolul colectării hipofizelor în Franța. Până în 1988, asociația scoate până la 98% din profituri din vânzarea hipofizelor către Institutului Pasteur (iarăși el!), care fabrica hormonul de creștere. În 1985, încetează din viață un tânăr american tratat cu hormonul de creștere. Autopsia descoperă boala lui Creutzfeld-Jakob. Autoritățile alertează comunitatea medicală internațională și la 21 aprilie, oprește distribuirea acestui hormon. Principalele laboratoare private procedează la fel. *France-Hypophyse* și administrația (Ministerul Sănătății și Comisia pentru Medicamente) continuă să distribuie hormonul de creștere, supunându-l unui procedeu de obținere și inactivare a virusului responsabil de boala lui Creutzfeld-Jakob printr-un așa-zis eficace tratament cu uree. Sunt distribuite loturi potențial contaminate, iar metodele de colectare nu suferă nici o schimbare.

Distribuirea de hormoni de creștere este oprită abia în 1988, la trei ani după punerea în gardă formulată de către americani. Acest produs este înlocuit cu un hormon de sinteză care era, de altfel, disponibil de mai mulți ani. În 1991, părinții copiilor afectați de boala lui Creutzfeld-Jakob depun plângere. Ancheta conduce la examinarea a cinci persoane, între care profesorul Job, genialul inventator al sistemului. Inspectoratul general al problemelor sociale publică un raport copleșitor asupra acestei afaceri. În 1994, ancheta efectuată de către poliția judiciară confirmă raportul Inspectoratului General al problemelor Sociale. Audierile martorilor, medicilor, asistenților din spitalele unde aveau loc prelevările, ca și ale responsabililor Institutului Pasteur, s-au dovedit zdrobitoare. Astfel aflăm, de exemplu, că prelevările pe cadavre, în spitale, erau realizate de asistenți cu bisturiul în mână, fără nici o precauție și fără control din partea medicilor responsabili. Un supraveghetor al amfiteatrului de la spitalul Emil Roux mărturisește:

„În anii 1984 - 1985 am procedat eu însumi la trierea persoanelor decedate. Pentru trierea hipofizelor de prelevat, nu aveam indicatori exacti care să precizeze motive de contraindicație în afara bolilor contagioase. Bolile nervoase nu erau excluse în mod special.”

France-Hypophyse, care-i retribuia pe medicii săi colectori cu 30 – 50 F pentru o hipofiză (Nu e prea scump!), nu-și respecta propriile principii elaborate la 25 februarie 1980 de către profesorul Montagnier, adică *absența prelevărilor pe cadavre în ceea ce privește encefalitele acute, tumorile intra-craniene, bolile sistemului nervos central pentru care este posibilă originea virală.*

Astfel, la Institutul Medico-Legal din Paris, prelevările erau efectuate de numitul Le Van, numit „Chinezul” personaj care, interogat fiind, declara anchetatorilor că el nu avea instrucțiuni ale *ierarhiei sale administrative nici pentru a-l autoriza să facă aceste prelevări, nici pentru a-l împiedica de la aceasta.* În mai multe spitale, prelevările erau efectuate fără ca medicii responsabili să fie la curent cu această practică. Directorul Spitalului Claude Bernard din Paris, Antoine Santucci, declara polițiștilor: *N-am știut niciodată că se fac prelevări de hipofize la Claude Bernard. Îmi spuneți că în anii 1983 – 84 - 85 au fost prelevate 190 de hipofize, nu eram deloc la curent cu acest lucru.*

În ziarul Le Parisien, Laurent Chabrun, ziarist care a realizat o anchetă despre această afacere, scrie:

„Distribuirea hormonului ne-tratat. – Raportul experților de la Igas avertizase despre problema legată de distribuirea hormonului extras netratat în cursul anului 1985, și în special după data de 21 aprilie a acestui an, dată la care comunitatea științifică internațională avea cunoștința de pericolozitatea produsului în ceea ce privește boala lui Creutzfeld-Jakob.

Conform textului de la Igas, puteau fi evidențiate cel puțin două chestiuni în legătură cu această problemă. Primul privește destinația loturilor de hormoni

potențial contaminate. Henri Cerceau, fost director al Farmaciei Centrale a Spitalelor (PCH, organism însărcinat cu repartizarea hormonului în diversele spitale din Franța), afirmase că hormonul deja condiționat fusese distrus și că un borderou din iulie 1985 atesta acest fapt.

Problemă: acest document nu ne-a putut fi arătat.

Punctul al doilea: PCH ar fi omis, conform aceleiași raport de la Igas, începând cu luna iunie 1985, să reclame loturile de hormoni deja distribuite în farmaciile spitalicești din Paris și din provincie. Responsabilii de la PCH afirmă, în această privință, că *returul n-a fost cerut nici de France-Hypophyse și nici de Direcția pentru farmacii și medicamente.*

Incoerențele Institutului Pasteur și ale Farmaciei Centrale. – Audierile realizate de anchetatorii judiciari ai Cabinetului 4 al prefecturii de poliție din Paris adaugă acestei constatări alte elemente zdrobitoare. Ele privesc relațiile dintre Institutul Pasteur care fabrică hormonul și PCH, care-l distribuie. Audierea din 13 ianuarie 1994 a lui Francois Groh, angajat al *Institutului Pasteur din iulie 1980 pentru a participa la extragerea hormonului de creștere*, trasează astfel evoluția a două loturi de hormoni, „loturile din martie 85 A și mai 85 B”, loturi deosebit de sensibile, deoarece ele sunt fabricate în momentul în care este dată alerta din partea comunității științifice internaționale. Conform declarațiilor d-lui Groh, *fondul din martie 1985 se compunea din patru flacoane de cinci grame de hormon de origine franceză netratat cu uree* (adică pentru care factorul de contagiune al bolii lui Creutzfeld-Jakob nu era eliminat, conform propriilor convingeri – contestate, de altfel – ale specialiștilor francezi). Acest lot *a plecat la Farmacia Centrală la 15 martie, dar, precizează martorul, o parte a acestui fond ne-a fost returnată pentru tratament cu uree.*

Un lot potențial contaminat. – Această mărturie arată că autoritățile medicale, neliniștite, iau hotărârea – la mijlocul lui mai – să înapoieze partea nedistribuită din hormonul extras în martie. Un comportament a priori coerent. Nu același lucru se petrece, totuși, cu lotul din mai 1985, *un fond compus dintr-un flacon de cinci grame de hormon tip B (străin) netratat cu uree. Acest fond*, le spune d-l Groh anchetatorilor, *a fost luat la 14 mai de către Farmacia Centrală...*

De ce să returnezi un lot la Pasteur pentru a-l trata și în aceeași zi, să scoți unul nou, netratat, adică potențial contaminat? O incoerență ale cărui consecințe pot să fi fost dramatice pentru zeci de copii.”

Această afacere, care pare scoasă de-a dreptul dintr-un roman de groază, se soldează pentru moment cu 28 decese de copii tratați și cu alți 400 contaminați cu virusul bolii lui Creutzfeld-Jakob, care vor deceda în lunile și anii ce vor veni. Constatăm cu spaimă că nu mai este posibil să acordăm vreo încredere sau credibilitate unui asemenea soi de medicină. Nu mai este posibil nici să acorzi credit diverselor preparate realizate de Institutul Pasteur. Într-un viitor apropiat va izbucni un scandal imens și gigantic: cel al vaccinărilor, despre care am vorbit în această carte, cu alte cuvinte se va

descoperi că principiul vaccinal aplicat în mod sistematic a fost generatorul poluării virale a organismului și că aceasta a avut ca și consecință inducerea de noi boli extrem de grave, precum SIDA.

În absența unei cunoașteri imunologice exacte, principiul absurd și antiștiințific al vaccinărilor putea, la o adică, să fie de înțeles acum 100 de ani: el releva empirismul. În zilele noastre însă, când au fost realizate progrese serioase în domeniul imunologiei și virusologiei, a continua să mergi pe această cale constituie, fără nici o îndoială, o crimă împotriva umanității. Vom mai suporta oare încă multă vreme legea fabricanților de vaccinuri, a zeloșilor lor servitori din corpul medical și a oamenilor politici corupți care-i susțin? Întrebarea este pusă. Vouă, cititorilor, vă rămâne să răspundeți.

De-a lungul acestei lucrări am încercat să demonstrez, sprijinindu-mă pe documente, că Jenner și Pasteur, inventatorii principiului vaccinal, trișaseră cu bună știință și că mass-media și corpul medical adoptaseră fără discuție concluziile celor doi indivizi (dintre care unul, Pasteur, nu era medic), falși biologi, interesați doar de profit. Numele acestor două personaje vor stârni într-o zi, când vor fi pronunțate, ura umanității suferinde. Dar ce să crezi despre fabricanții de vaccinuri care, de mai bine de un secol, participă la distrugerea acestei umanități, negândindu-se decât la profitul lor, deși nu ignoră pericolele pe care le prezintă produsele lor? Ce să crezi, de asemenea, despre corpul medical care-i disculpă fără să se gândească sau pur și simplu din interes? În primul caz, avem de-a face cu criminali. În cel de-al doilea, cu niște imbecili periculoși care-ar trebui să se vaccineze ei înșiși contra ignoranței sau lașității dacă, într-o zi, un asemenea vaccin ar fi realizat de către criminalii lor furnizori.

Chiar în momentul în care închei această lucrare, unul din corespondenții mei americani îmi trimite un fax prin care mă informează despre un articol apărut în *New York Times* din 16 mai 1995, ieșit de sub pana unui medic numit Lawrence K. Altman. Acest articol repune complet în discuție reputația și lucrările lui Pasteur, acuzat de autor că a furat ideile și descoperirile rivalilor săi. Doctorul Altman demonstrează, în urma unui examen atent și obiectiv al documentelor de laborator ale lui Pasteur, că acesta a trișat în timpul experimentelor sale și că a furat lucrările realizate de ceilalți. Ceea ce cred că am demonstrat eu însumi de-a lungul lucrării pe care ați citit-o.

Se produc tot felul de întâmplări care fac ca adevărul să iasă, mai curând sau mai târziu, la iveală. Ceea ce este trist, este că Franța va fi considerată națiunea care a dat naștere uneia din cele mai mari înșelătorii ale științei și a medicinei și, în consecință, prin adoptarea metodelor sale, celei mai mari otrăviri virale a organismelor la scară planetară. Tristă constatare, într-adevăr, ce face ca Franța să apară ca țara ce a promovat un adevărat genocid universal...